

Eindhoven, 10 maart 2016

Aan: het Gerechtshof, postbus 70583 – 5201 CZ 's-Hertogenbosch
Betreffende : beslissing d.d. 26 januari 2016 [REDACTED]

Geacht Gerechtshof,

Bij dezen dien ik, *Johanna Christina Santegoeds*, [REDACTED] Eindhoven beklag in tegen de niet vervolging van de aangifte d.d. 6 januari 2014 tegen [REDACTED] door de Officier van Justitie [REDACTED] in Arrondissementsparket Oost-Brabant op grond van artikel 12 van het Wetboek van strafvordering.

Hier de motivering geven waarom vervolging ingezet moet worden.

Het gaat om een aangifte van zware mishandeling met voorbedachten rade en vrijheidsbeneming, waarbij het geweld dat op mij werd uitgeoefend zwaar lichamelijk danwel psychisch letsel veroorzaakte bij mij. Ik was destijds minderjarig.

De separeerceel speelde een grote rol in mijn behandeling, en ik werd hierin veelvuldig eenzaam opgesloten, waardoor ik verstoken was van enig contact, aandacht, hulp of ondersteuning. In plaats van ondersteuning bij herstel van mijn geestelijke gezondheid, werden mij rechten afgenomen, en werd ik beschadigd door vernederende behandelingen, en emotioneel en fysiek verlaten. Dit veroorzaakte zwaar psychisch letsel.

Ook werd ik vastgebonden en gedrogeerd tegen mijn wil, en werd ik onderworpen aan vernederende gedwongen visitaties waarbij ik in mijn intieme delen betast werd, alvorens in totale eenzaamheid achtergelaten te worden in de separeerceel, zonder enige steun.

De vele vormen van dwangtoepassingen hadden een zeer negatieve invloed op de kwaliteit van mijn leven. Door deze behandeling verslechterde mijn toestand significant, zoals ook is opgetekend in mijn dossier door de medewerkers van de instelling.

De Officier van Justitie schrijft: "Uit de stukken komt naar voren dat er in het kader van uw behandeling aanleiding was om te vermoeden dat u, wanneer u niet continu in de gaten werd gehouden, u nieuwe pogingen zou ondernemen om uzelf te beschadigen of van het leven te beroven".

Echter, dit vermoeden betekent niet dat de veelvuldige dwangtoepassing het enige middel was dat aangewend zou kunnen worden om dergelijke pogingen te voorkomen. In plaats van dwang toe te passen had men steun kunnen bieden. Tussen juli 1996 en mei 1997 blijkt dat met een andere benadering mijn gedrag niet 'onbehandelbaar' of 'onhanteerbaar' was. Toen ik bij een andere kliniek met meer respect werd behandeld, zat ik niet langer in een continue strijd en verdwenen uiteindelijk ook mijn motivaties voor zelfbeschadiging en zelfmoordpogingen, en trad er herstel op. Het blijkt dus dat er wel minder-belastende behandel-alternatieven waren. De gedwongen psychiatrische interventies waren dus feitelijk een onnodige c.q. onnodig-zware maatregel en hadden dus voorkomen kunnen worden. Deze dwangtoepassingen hebben mij zwaar benadeeld en beschadigd.

De Officier van Justitie schrijft: "De vraag die nu voor ligt is of het vervolgens opsluiten van u in de separeer cel wederrechtelijke vrijheidsbeneming oplevert in de zin van artikel 282 van het Wetboek van Strafrecht. Ik moet die vraag met nee beantwoorden, nu de wederrechtelijkheid wat mij betreft ontbreekt. U was aan de zorg van de kliniek toevertrouwd, die in het kader van zorg heeft gekozen voor een behandeling waarin het voorkomen van zelfmoord of – beschadiging en het inbouwen van zoveel mogelijk rust en zo weinig mogelijk prikkels voorop lijkt te hebben gestaan. De mogelijkheid van separatie was hierbij in het behandelplan uitdrukkelijk opgenomen. Of dit achteraf gezien de juiste weg voor u is geweest is voor mij lastig te beoordelen. De vraag die door het Openbaar Ministerie dient te worden beantwoord is, of men ten tijde van de opsluiting het opzet had u van uw vrijheid te beroven zonder dat daar een (legitieme) reden voor was. Daarvan is mij op basis van de door u aangeleverde stukken niet gebleken."

Echter, de wederrechtelijkheid blijkt uit het feit dat de gedwongen psychiatrische interventies een onnodige c.q. een onnodig-zware maatregel waren, en daarom niet aangewend behoorden te worden, daar er minder-ingrijpende alternatieven mogelijk waren, zoals respectvolle ondersteuning, zoals blijkt tussen juli 1996 en mei 1997.

Daarbij wens ik u erop te wijzen, dat er reeds veel wetenschappelijk onderzoek¹ bestaat naar de effecten van eenzame opsluiting, en ook specifiek naar de effecten van eenzame opsluiting op minderjarigen. Uit deze wetenschappelijke studies blijkt niets van een afname van de kans van zelfmoord door eenzame opsluiting, zelfs integendeel, eenzame opsluiting vergroot de kans op toenemende psychosociale problematiek, en vergroot de kans op zelfbeschadiging en zelfmoord. Eenzame opsluiting is derhalve ook een omstreden maatregel binnen justitiële kringen, en kan dus niet als kwalitatieve zorg-interventie worden beschouwd.

Eenzame opsluiting en het toepassen van hardhandige dwang ten opzichte van minderjarigen met psychische problemen behoren tot de klassieke en duidelijkste vormen van kindermishandeling en verwaarlozing, en de medewerkers van de instelling hadden dit behoren te signaleren.

Het ultimum-remedium-beginsel verdraagt zich niet met continue dwangtoepassing zoals beschreven in de behandelplannen. De behandelplannen getuigen van een bewuste keuze van de behandelaren om mij gedurende langere tijd eenzaam op te sluiten en te onderwerpen aan tal van dwangmaatregelen, hetgeen opzettelijkheid bewijst.

Hieruit volgt dat mijn vrijheid mij opzettelijk ontnomen is zonder dat daar een (legitieme) reden voor was. Immers, alternatieve behandelopties waren mogelijk, maar de behandelaren kozen er desalniettemin toch opzettelijk voor om mij langdurig te onderwerpen aan talloze dwangtoepassingen, waarvan een contraproductief effect te verwachten was, en waarvan het contraproductieve effect ook al direct bij aanvang van deze maatregelen werd waargenomen en opgetekend door de behandelaren, waarna zij desondanks doorgingen met de dwangtoepassingen, en de dwangtoepassingen zelfs intensiveerden, waardoor ik zwaar beschadigd ben geraakt.

¹ See UNICEF (2005) book: Children deprived of liberty: rights and realities

<http://www.unicef.org/child/peertchildrendeprivedliberty.pdf>

- See A/HRC/28/68 (2015) Thematic report of the UN Special Rapporteur on Torture on children deprived of liberty,

http://antitorture.org/wp-content/uploads/2015/03/Children_Report.pdf

- See Anthony Lake and Margaret Chan, *Putting science into practice for early child development*, UNICEF, New York and WHO Geneva, 20 September 2014; and Michael D. De Bellis et al., "Developmental Traumatology Part II: Brain Development", *Biological Psychiatry*, vol. 14, No. 10 (15 May 1999), pp. 1271-1284.

- See The heart of the nation's existence: a review of reports on the treatment of children in Australian detention centres, ChildOut, 2002, appendix E, Michael Dudley and Bijou Blick; Sarah Mares and Jon Jureidini, "Psychiatric assessment of children and families in immigration detention – clinical, administrative and ethical issues", *Australian and New Zealand Journal of Public Health*, vol. 28, No. 6 (2004) pp. 520-526; Human Rights and Equal Opportunity Commission, "A last resort? National Enquiry into Children in Immigration Detention", April 2004; Zachary Steel et al., "The politics of exclusion and denial: the mental health costs of Australia's refugee policy", 12 May 2003, p. 10.

De Officier van Justitie geeft hierbij bovendien aan dat deze het "lastig te beoordelen vindt of de behandeling de juiste weg voor mij is geweest". Er lijkt dus geen duidelijkheid ten grondslag te liggen aan deze beslissing tot niet vervolging.

De Officier van Justitie schrijft: "Eenzelfde redenering gaat op als het gaat om het aan u toedienen van medicijnen. Ook hier geldt dat de kliniek deze medicijnen in het kader van uw behandeling aan u heeft toegediend en dat dit in overeenkomst lijkt te zijn met het behandelplan dat zij voor u hebben vastgesteld. Ik kan mij voorstellen dat het toedienen van medicijnen voor u mede tot gevolg heeft gehad dat u drastisch minder kwaliteit van leven heeft ervaren in die tijd. Maar het wordt enkel daardoor nog geen strafbare handeling."

In antwoord hierop ook eenzelfde verweer. De medicijnen zijn mij opzettelijk toegediend tegen mijn wil in, zonder dat daar een (legitieme) reden voor was. Immers, minder-ingrijpende behandelopties waren mogelijk, maar de behandelaren kozen er desalniettemin toch opzettelijk voor om mij langdurig te onderwerpen aan dwangmedicatie tegen mijn wil in, waardoor ik ben blootgesteld aan een onnodige en drastische afname van de kwaliteit van mijn leven. Bij het toedienen van dwangmedicatie werd er niet geluisterd naar mijn visie en mijn wilsuitdrukking werd genegeerd. Mijn verbale bezwaren en mijn verzet werden niet gehonoreerd. Ik was totaal machteloos. Ik kon niets doen tegen de toediening van medicatie, die tevens een verregaande inbreuk maakte op mijn lichamelijke en geestelijke integriteit. Door de dwangmedicatie werd ik van mijn eigen gevoelens beroofd. Ik voelde me gemanipuleerd en vergiftigd. Ik kon mede hierdoor geen betekenisvol contact aangaan met de hulpverleners. De hulpverleners besteedden nauwelijks aandacht aan mijn gevoelens, gingen over mijn grenzen heen, en beëindigden het contact door dwangtoepassingen in te zetten.

Dit alles heeft mij zwaar letsel toegebracht. Het toedienen van medicatie onder dwang was een onnodige en een onnodig-zware maatregel, waarvan het contraproductieve effect al direct bij aanvang werd waargenomen ("patiente wordt onrustig, situatie is onveilig") hetgeen is opgetekend door de behandelaren, waarna zij desondanks doorgingen met deze dwangtoepassingen, en de dwangtoepassingen zelfs intensiverden, waardoor ik zwaar beschadigd ben geraakt.

Daarbovenop behoort een behandeling in de geestelijke gezondheidszorg nimmer te leiden tot een drastische afname van de kwaliteit van leven voor de client. Zorg heeft immers tot doel om de kwaliteit van leven, in de eerste plaats voor de client, te vergroten. Met andere woorden: mensen horen beter te worden van zorg, en niet slechter.

De Officier van Justitie schrijft: "Ten aanzien van de medische behandeling waarvan u aangeeft dat die u is onthouden dient het openbaar ministerie onder meer te beoordelen of er sprake is van het opzettelijk toebrengen van zware verwondingen aan u. Nu u deze verwondingen zelf hebt veroorzaakt (al dan niet opzettelijk) kan er van zware mishandeling gepleegd door medewerkers van de kliniek geen sprake zijn."

Behalve het verwaarlozen van mijn behoefte aan respectvolle steun om om te gaan met mijn psychosociale problematiek, werden ook een aantal basisbehoeften verwaarloosd, inclusief sociale, psychische en medische behoeften, wat inherent gerelateerd is aan stereotypering en discriminatie van GGZ-clients, resulterend in het negeren van mijn visie en perspectieven in beslissingen die mij aangingen, inclusief over het bestaan van ernstig letsel en medische behandeling.

Er werd mij medische zorg onthouden op momenten dat het nodig was, hierdoor is mij letsel toegebracht. Was er tijdig ingegrepen met mijn lichamelijk letsel, waren mijn verwondingen minder zwaar geweest. Er was dan geen peestransplantatie aan mijn duim nodig geweest, maar een peeshechting had kunnen volstaan.

Of ik verwondingen bij mezelf heb veroorzaakt (al dan niet opzettelijk) doet niet ter zake bij de beoordeling of er sprake is van het opzettelijk toebrengen van zware verwondingen door toedoen van anderen. Immers, ook personen die aan zelfbeschadiging doen kunnen slachtoffer worden van mishandeling en verwaarlozing door anderen.

Het feit dat ik worstelde met zelfbeschadiging was feitelijk de kern van mijn hulpvraag, maar in plaats van hulp te bieden, werd mijn problematiek door de behandelaren enkel gebruikt als rechtvaardiging voor voortdurende vrijheidsbeneming. Het overgrote deel van de behandeling heb ik eenzaam opgesloten gezeten tussen 4 muren zonder enig contact, zonder hulp, en ontdaan van enige waardigheid.

Ik verzoek u dan ook het beklag tegen de in geding zijnde beslissing d.d. 26 januari 2016 van de Officier van Justitie [REDACTED] gegrond te verklaren en te beslissen dat er tot een strafrechtelijk onderzoek moet worden overgegaan.

Inmiddels verblijf ik met vriendelijke groeten,

Johanna Christina Santegoeds,

[REDACTED]
[REDACTED] Eindhoven